

РЕШЕНИЕ

№ 7709

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **6985** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. Е. С., /С. Н. Е./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] , чрез адвокат И. Ш., срещу Заповед № 513з-6874/09.06.2025г. на Началника отдел „Миграция” – СДВР, с която е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденеца в Република Б., по заявление вх. № 201289/15.05.2025г.

В жалбата се сочи, че процесната заповед е незаконосъобразна, като постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона. Твърди се, че оспорващият е подал искане за продължаване на разрешение продължително пребиваване, като е представил всички изискуеми документи. Административният орган изобщо не е изяснил правилно фактическата обстановка, респективно не е направил законосъобразни изводи. В случая е приложена декларация от собственика на имота, с която той е изразил съгласие жалбоподателят да се регистрира на посочения адрес. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят Х. Е. С., /С. Н. Е./, се явява лично и се представлява от адв. Ш., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Представени са писмени бележки.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Г., оспорва жалбата, като неоснователна. Подробни допълнителни съображения са изложени в писмен вид. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя

адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Х. Е. С., /С. Н. Е./ е подал заявление с вх. № № 201289/15.05.2025г. за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ (студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република Б.). Към заявлението са приложени копие на страница със снимка на паспорт № U36716809, валиден до 11.07.2034г.; копие на разрешение за пребиваване в Република Б. с № RA0195486, валидна до 15.05.2025г.; Уверение от СУ “К. О.”, № 649/15.05.2025г.; декларация за адрес: [населено място],[жк], [улица], № 9, вх. „А“, ет. 4, ап. 15 от 20.09.2024г.; декларация за адрес: [населено място], [улица], № 5, ет.2, ап. 3 от 30.05.2025г.; банкова сметка в З. БАНК-С.; полица за медицинска застраховка валидна до 14.05.2026г.

В хода на разглеждане на заявлението е установено, че С. Х. Е. е декларирал адрес, на който живее при пребиваването си в страната, а именно: [населено място],[жк], [улица], № 9, вх. „А“, ет. 4. Предвид на това, че декларацията е от месец септември 2024г., е поискано да представи актуална, такава, но чуждият гражданин представя нова декларация с друг адрес. От докладна записка с рег. № 513з-62487/13.06.2025г., изготвена до Началника на отдел „Миграция“, става ясно, че на 12.06.2025г. е извършена проверка за проверка относно достоверността на заявления от жалбоподателя адрес в [населено място], [улица], № 5, ет. 2, ап. 3. На място на адреса не е установен чуждият гражданин, но е проведен разговор със съсед, който заявил, че жалбоподателят не живее на адреса и не са го виждали да посещава имота, както и, че в жилището живее само собственика Ж. С..

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-60420 от 09.06.2025г., съставено от инспектор при отдел „Миграция“ – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция“ – СДВР, на Х. Е. С. да бъде издаден отказ за получаване на право на продължително пребиваване на чужденеца в Република Б.. Прието е, че тъй като чужденецът първоначално представя декларация за адрес, за която е поискана актуална такава, а в последствие представя декларация за друг адрес, където е установено, че не живее, то следва, че заявленият адрес на пребиваване е посочен единствено с цел получаване право на продължително пребиваване в Република Б..

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция“ – СДВР е издал оспорената Заповед № 513з-6874/09.06.2025г., с която е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденеца в Република Б., по заявление вх. № 201289/15.05.2025г.

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост и ангажираните от страните писмени доказателства.

Приложени са и Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021г. на Директора на дирекция "Миграция", с която Началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е оправомощен да издава разрешение за краткосрочно и продължително пребиваване, както и да отказва издаването на такива разрешения, и Заповед № 513з-607 от 22.01.2025г., с която С. С., заемащ длъжността началник на сектор „Незаконна миграция“ – СДВР е определен да изпълнява длъжността Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, считано от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта и удостоверение от отдел „Човешки ресурси“.

В съдебното производство е разпитан като свидетел Ж. Р. С., който е собственика на имота, находящ се в [населено място], [улица], № 5, ет. 2, ап. 3, който адрес е заявен от жалбоподателя. Свидетелят твърди, че познава жалбоподателя. Ж. С. е фармацевт, а Х. Е. С. е студент по

медицина, като двамата имат общи интереси. Заявява, че е декларирал, че Х. Е. С. живее на неговия адрес. Не го е представял на всички съседни, на управителя на етажната собственост се предоставил информация, че той ще живее там. Твърди, че не са го търсили от СДВР, за да го питат дали Х. живее там.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Х. Е. С. лично на 20.06.2025г. Жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 03.07.2025г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

Заповед № 513з-6874/09.06.2025г. е издадена от компетентен орган-това е ЗА началник на отдел "Миграция" – СДВР, на когото изрично по силата на чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, наред с Директора на Дирекция „Миграция“ или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване. Видно от представените по делото доказателства - Заповед № 513з-2396/24.03.2021г. на Директора на СДВР, той оправомощава държавния служител, заемащ длъжността началник на отдел „Миграция“ при СДВР да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно или продължително пребиваване. Представена е и Заповед № 513з-607/22.01.2025г. на директора на СДВР, с която възлага да бъде заместван от главен инспектор С. Т. С., считано от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта и удостоверение от отдел „Човешки ресурси“.

Мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени с тези на становище рег. № 513р-60420 от 09.06.2025г., с оглед направеното позоваване в нея и съобразно Тълкувателно решение № 16/1975г. на ВС. Като правно основание за отказа е посочен чл.10, ал.1, т. 23, от ЗЧРБ – чуждият гражданин е декларирал неверни данни. От фактическа страна, в становището и заповедта са описани идентични обстоятелства – от извършената адресна проверка може да се направи категоричен извод, че жалбоподателят е декларирал неверни данни в подаденото от него заявление относно адреса, на който живее. Противно на твърденията в жалбата, съдът приема, че така изложените мотиви съответстват на изискването по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Независимо от изложеното, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл. 146, т. 3-5 от АПК.

Материалноправните основания, регламентирани с чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана от ответника по настоящото дело като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В процесния случай ответникът е приел конкретно, че заявителят е декларирал неверни данни, а именно, че пребивава на адреса, посочен в заявлението.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказа по несъмнен начин наличието, по отношение Х. Е. С. основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ изисква „деклариране на неверни данни“, които, според ответника са данните, че не пребивава на

посочения адрес в РБ. Деклариране в този смисъл е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, която обаче изисква чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвежда условие за пребиваване в същото жилище. Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган. В декларацията от 30.05.2025г. с нотариална заверка на подписите собственикът на имота от Ж. Р. С. потвърждава, че предоставя адрес на пребиваване в собствения си имот на жалбоподателя. В докладната записка е посочено, че при проверката е проведен разговор със съсед, който заявил, че жалбоподателят не живее на адреса и не са го виждали да посещава имота, както и, че в жилището живее само собственика Ж. С.. Липсват данни за проведени разговори със собственика на жилището, който е декларирал съгласието си жалбоподателя да бъде регистриран на адреса.

Същевременно обаче, от изслушаните свидетелски показания на св. Ж. Р. С. се установи, че Х. Е. С. живее на неговия адрес и, че той не се познава с всички съседи, но на управителя на етажната собственост е предоставена информация, че той ще живее там. В тази връзка съдът намира, че относими към спора са показанията на свидетеля Ж. С., които съдът намира за логични, последователни, съответстващи на другите събрани данни по делото и лишени от елементи на заинтересованост, поради което следва да бъдат кредитирани.

Ответникът не сочи и не представя доказателства, посредством които да дискредитира доказателствената стойност на приложената декларация от Ж. С.. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на заявление вх. № 201289/20.05.2025г. началникът на Отдел „Миграция“ - СДВР е бил задължен да се съобрази и с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност: да изиска от собственика на имота лично обяснение; да разпорежи последваща проверка. О. краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни“ не съответства на условието, по смисъла на 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, за представяне „доказателства за осигурено жилище“ и не опровергава доказателствената стойност на обсъдените, и представени от чужденеца частни и официални документи.

Обсъждането на събраните доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, жалбоподателят е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ. Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че Х. Е. С., /С. Н. Е./, не е декларирал неверни данни, че живее на декларирания от него адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 15.05.2025г. от Х. Е. С. /С. Н. Е./ гражданин на Република Т., заявление за предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б.. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски, които са своевременно претендирани по представен списък и са в общ размер на 516,40 евро, от които държавна такса в размер на 5,11 евро, равностойни на 10 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 511,29 евро, равностойни на

1000 лева. Възражението за прекомерност, направено от ответника в писмените бележки е неоснователно, доколкото същото е определено в минимален размер съгласно Наредба № 1/2004г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Е. С. /S. Н. Е./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] , Заповед № 513з-6874/09.06.2025г. на Началника отдел „Миграция” – СДВР, с която е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденеца в Република Б., по заявление вх. № 201289/15.05.2025г.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на заявление вх. № 201289/15.05.2025г. за предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б. на Х. Е. С. /S. Н. Е./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] , при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Дирекция “Миграция“-МВР да заплати на Х. Е. С., /S. Н. Е./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] , разноси по делото в размер на 516,40 евро /петстотин и шестнадесет евро и 40 цента/ равностойни на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: